

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αθήνα, 8/6/2010

Αριθμός Γνωμοδότησης 222/2010
ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΜΗΜΑ Ε΄
Συνεδρίαση της 1/6/2010

ΣΥΝΘΕΣΗ:

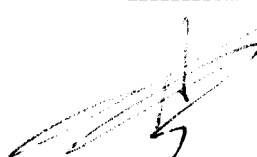
Πρόεδρος: Δημήτριος Αναστασόπουλος, Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Νομικοί Σύμβουλοι: Ανδρέας Φυτράκης, Ηλίας Δροσογιάννης, Φοίβος Ιατρέλλης, Ιωάννης Χαλκιάς.

Εισηγήτρια: Αφροδίτη Κουτούκη, Πάρεδρος ΝΣΚ.

Αριθμός Ερωτήματος: 964/12-3-2010 της Γενικής Δ/σης Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος- Δ/ση Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος του ΥΠΕΚΑ

Περίληψη ερωτήματος: Εάν επί εκποιήσεως δια δημοσίου πλειοδοτικού διαγωνισμού ιδιωτικού δάσους ανήκοντος στην περιουσία εταιρείας, η οποία έχει τεθεί υπό την ειδική εκκαθάριση των άρθρων 9 ν.1368/1983, 46 και 46^α ν.1892/1990, όπως ίσχυαν, έχουν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 35 και 72 του ν. 998/1979.

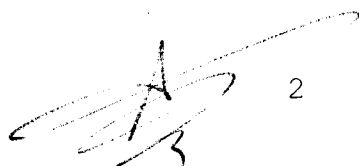

1

Επί του ως άνω ερωτήματος το ΝΣΚ γνωμοδότησε, κατά πλειοψηφία, ως εξής:

Ι.Α) Σύμφωνα με το άρθρο 9 § 1 εδ.α΄ του ν. 1386/1983 «Οργανισμός Οικονομικής ανασυγκρότησης επιχειρήσεων (Ο.Α.Ε.), Α΄-107», «Εφόσον δεν επιτευχθεί η κατά το άρθρο 8 συμφωνία ή δεν εκπληρωθούν οι όροι της, καθώς και στην περίπτωση του άρθρου 7 παρ. 3, με αίτηση του Ο.Α.Ε. ή καθενός που έχει έννομο συμφέρον, ζητείται από το πολιτικό εφετείο της περιφέρειας της έδρας της επιχείρησης ο διορισμός εκκαθαριστή, που προβαίνει σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου αυτού στην εκκαθάριση της περιουσίας της επιχείρησης».

Περαιτέρω, στη διάταξη της § 1 του άρθρου 46 του ν. 1892/1990 «Για τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη και άλλες διατάξεις» Α΄101, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 14 του ν. 2000/1991 και ισχύει, ορίζεται ότι: «Επιχείρηση που έχει αναστείλει ή διακόψει τη λειτουργία της για οικονομικούς λόγους ή είναι σε κατάσταση παύσης πληρωμών ή έχει πτωχεύσει ή τεθεί υπό τη διοίκηση και διαχείριση των πιστωτών ή υπό προσωρινή διαχείριση ή υπό εκκαθάριση οποιασδήποτε μορφής ή παρουσιάζει έκδηλη οικονομική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της, υποβάλλεται στην προβλεπόμενη από τα άρθρα 9 και 10 του νόμου αυτού εκκαθάριση, ύστερα από απόφαση του εφετείου της έδρας της επιχείρησης, εκδιδόμενη με βάση τις διατάξεις του προαναφερόμενου άρθρου 9 του ν. 1386/1983 και έπειτα από αίτηση πιστωτή ή πιστωτών, εκπροσωπούντων το 20% των ληξιπρόθεσμων υποχρεώσεών της».

Ακολούθως, σύμφωνα με τη διάταξη του πρώτου εδαφίου της §2 του άρθρου 46^α του ίδιου ως άνω νόμου, «μετά τη δημοσίευση της απόφασης του Εφετείου, ο εκκαθαριστής υποχρεούται να προβεί στη λεπτομερή καταγραφή και την εν συνεχεία πώληση, με δημόσιο πλειοδοτικό διαγωνισμό, όλου του ενεργητικού της επιχείρησης ως συνόλου, είτε η επιχείρηση ευρίσκεται εν λειτουργία είτε όχι», ενώ, αν ο διαγωνισμός δεν τελεσφορήσει, τότε, κατά την §11 του παραπάνω άρθρου, «ο εκκαθαριστής

 2

προχωρεί στην τμηματική πώληση με πλειστηριασμό των περιουσιακών στοιχείων της επιχείρησης, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 9 του ν. 1386/1983....»

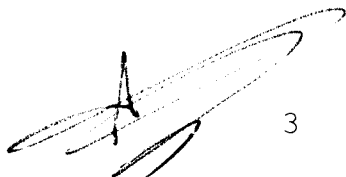
Τέλος, στη διάταξη του άρθρου 1021 Κ.Πολ.Δικ. ρυθμίζεται ο εκούσιος πλειστηριασμός, εκείνος, δηλαδή, που δεν αποτελεί την πράξη περατώσεως εκτελεστικής διαδικασίας μετά την επιβολή αναγκαστικής κατασχέσεως για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων (ΑΠ 193/1994, Εφ. Θεσ. 2007 (2006 κ.α), αλλά πραγματοποιείται είτε διότι διατάσσεται από το δικαστήριο, είτε διότι προβλέπεται από διάταξη νόμου, είτε μετά από συμφωνία των μερών.

Β) Στις διατάξεις των §§ 1 και 2 του άρθρου 35 του ν. 998/1979 «Περί προστασίας των δασών και των δασικών εν γένει εκτάσεων της χώρας» - Α'289, ορίζονται, αντιστοίχως, τα ακόλουθα:

«Ιδιωτικά δάση και δασικά εκτάσεις ή μέρη τούτων καταστραφέντα από 11 Ιουνίου 1975 ή καταστραφέντα εφεξής εκ πυρκαϊάς δεν δύνανται να μεταβιβασθούν εν κατατήρησει, ουδέ κατά ιδανικά μερίδια, δια δικαιοπραξίας εν ζωή επί τριάκοντα έτη από της τοιαύτης καταστροφής των.»

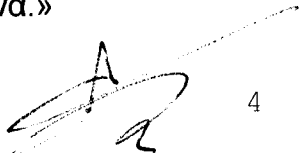
«Εις τας δικαιοπραξίας εν ζωή περί μεταβιβάσεως ιδιωτικού δάσους ή δασικής εκτάσεως ολοκλήρου, μέρους τούτων ή ιδανικού μεριδίου, προσαρτάται πιστοποιητικόν της αρμοδίας δασικής αρχής ότι το μεταβιβαζόμενον δεν κατεστράφη εκ πυρκαϊάς μετά την 11^η Ιουνίου 1975 και εις πάσαν εφεξής περίπτωσιν κατά την τελευταίαν τριακονταετίαν από της 11^{ης} Ιουνίου 1975, άλλως ή δικαιοπραξία τυγχάνει άκυρος».

Ακολούθως, κατά τη διάταξη της §1 εδ. α', β' του άρθρου 72 του ως άνω νόμου, «Προκειμένου περί ιδιωτικών δασών και δασικών εκτάσεων πέραν των πενήκοντα (50) στρεμμάτων, των οποίων οι ιδιοκτήται επιθυμούν να μεταβιβάσουν ταύτα προς τρίτους δια πωλήσεως, το Δημόσιον κέκτηται δικαίωμα προτιμήσεως επί ίσοις όροις δια την αγοράν αυτών. Το δικαίωμα τούτο υφίσταται και ως προς ιδανικά μερίδια των Ιδιωτικών δασών ή δασικών εκτάσεων τα οποία πωλούνται ως τοιαύτα».

Περαιτέρω, κατά τις διατάξεις των §§2 και 3 του παραπάνω άρθρου ορίζεται ότι: «Πας ιδιοκτήτης δάσους ή δασικής εκτάσεως προτιθέμενος να πωλήσει τούτο ή ταύτην προς οιονδήποτε τρίτον υποχρεούται να γνωστοποιήσει την τοιαύτην πρόθεσίν του προς τον οικείον δασάρχην περιέχουσαν συνοπτικήν περιγραφήν του προς πώλησιν δάσους ή δασικής εκτάσεως μετά μνείας..... και του τιμήματος εις ο συνεφωνήθη να πραγματοποιηθεί η πώλησις. Ο δασάρχης διαβιβάζει αμελλητί την δήλωσιν προς το Νομαρχιακόν Συμβούλιον Δασών, το οποίον, διαπιστούν την ύπαρξιν τίτλων ή αποφάσεων αναγνωριστικών της κυριότητος και κρίνον περί του ευλόγου του ζητουμένου τιμήματος, αποφαινεται περί της ενδεικνυομένης ασκήσεως ή μη του δικαιώματος προτιμήσεως εις την συγκεκριμένην περίπτωσιν. Εάν οι προσκομιζόμενοι τίτλοι ή αποδεικτικά της κυριότητος στοιχεία κρίνονται μη επαρκή ή δεν αναφέρονται εις το προς πώλησιν ακίνητον, το νομαρχιακόν συμβούλιον δασών παραπέμπει το θέμα της αναγνωρίσεως της κυριότητος εις το οικείον Συμβούλιον Ιδιοκτησίας Δασών, επιλαμβανόμενον και αποφαινόμενον επί τούτου κατ'απόλυτον προτίμησιν. Η τοιαύτη παραπομπή γνωστοποιείται προς τον υποβαλόντα την δήλωσιν ή τον αντίκλητον αυτού. Εκδοθείσης θετικής γνωμοδοτήσεως του τελευταίου τούτου συμβουλίου και γενομένης ταύτης αποδεκτής υπό του Υπουργού Γεωργίας, ακολουθούνται τα εν τη επομένη παραγράφω οριζόμενα.» «Εφ'όσον το Νομαρχιακόν Συμβούλιον ήθελε αποφανθή υπέρ της αγοράς του δάσους ή της δασικής εκτάσεως εις την προσφερομένην τιμήν, ο δηλών καλείται δι'εγγράφου προσκλήσεως του Νομάρχου επιδιδομένης εις αυτόν ή τον εν τη δηλώσει οριζόμενον αντίκλητον το βραδύτερον εντός μηνός από της υποβολής της δηλώσεώς του, όπως προσέλθη ενώπιον συμβολαιογράφου εν καθοριζομένη εν τη προσκλήσει ημέρα και ώρα προς υπογραφήν του πωλητηρίου συμβολαίου επί τη εις αυτόν καταβολή του δηλωθέντος τιμήματος. Η κατά τα ανωτέρω οριζομένη ημέρα υπογραφής του συμβολαίου δεν δύναται να απέχη πέραν των δέκα ημερών από της λήξεως της διαληφθείσης μηνιαίας προθεσμίας. Η ως άνω μηνιαία προθεσμία παρεκτείνεται κατά τρεις εισέτι μήνας εν περιπτώσει παραπομπής του θέματος της αναγνωρίσεως της ιδιοκτησίας εις το Συμβούλιον Ιδιοκτησίας Δασών, συμφώνως προς τα εν τη προηγούμενη παραγράφω οριζόμενα.»

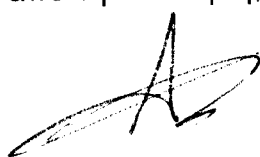
Τέλος, σύμφωνα με την §5 του ιδίου ως άνω άρθρου, «Πάσα αιτία πωλήσεως μεταβίβασις της κυριότητος ιδιωτικού δάσους ή δασικής εκτάσεως άνευ προηγουμένης τηρήσεως των διατάξεων του παρόντος άρθρου ή η μεταβίβασις αντί τιμήματος μικροτέρου του περιλαμβανομένου εις την κατά την παρ. 2 του παρόντος άρθρου δήλωσιν υπόκεινται εις ακύρωσιν κηρυσσομένην διά αποφάσεως του κατά τόπου αρμοδίου Πρωτοδικείου κατόπιν αγωγής του Δημοσίου εγειρομένης εντός διετίας από της τοιαύτης μεταβιβάσεως. Εις πάσαν περίπτωσιν πωλήσεως δάσους ή δασικής εκτάσεως ο συντάσσων το συμβόλαιον υποχρεούται να ερευνήσῃ την τήρησιν των διατάξεων του παρόντος άρθρου και να κάμῃ σχετικὴν μνείαν εις το συμβόλαιον, ως και να διαβιβάσῃ αντίγραφον τούτου αμελλητί εις τον οικεῖον δασάρχην.»

II. Επί του ερωτήματος διατυπώθηκαν δύο απόψεις. Κατά την πλειοψηφία που απαρτίστηκε από τη γνώμη του Προέδρου του Τμήματος και των νομικῶν συμβούλων Ηλ. Δροσογιάννη και Φοίβου Ιατρέλλη (ψήφοι τρεις) προς την οποία προχώρησε και η εισηγήτρια Πάρεδρος (γνώμη μια):

Από τη συνδυασμένη ερμηνεία των προεκτεθεισῶν διατάξεων προκύπτει ὅτι το άρθρο 46^α του ν. 1892/1990 ἔχει θεσμοθετήσει ως μέσο για τη συλλογική ικανοποίηση των δανειστῶν τη διαδικασία της ειδικῆς εκκαθαρίσεως, ουσιώδες στοιχείο της οποίας είναι ο «δημόσιος πλειοδοτικός διαγωνισμός», η νομική φύση του οποίου, αν, δηλαδή, πρόκειται για πώληση υπό την επιτήρηση δημόσιας αρχῆς που ἔχει χαρακτήρα ιδιωτικού δικαίου (ΑΚ 199) ή για πράξη δημοσίου δικαίου, η οποία προσεγγίζει τον αναγκαστικό ή εκούσιο πλειστηριασμό, αμφισβητήθηκε. Σύμφωνα με την κρατούσα άποψη (Π.Μάζης, γνωμ., Δ27,1216, σχόλια Κ. Μπέη στην ΑΠ 1100/1996, Μ.Πρ. Βόλου 794/1996), ο δημόσιος πλειοδοτικός διαγωνισμός του άρθρου 46^α του ν. 1892/1990 δεν είναι πώληση με χαρακτήρα ιδιωτικού δικαίου, αλλά χαρακτηρίζεται ως μορφή αναγκαστικής εκτελέσεως, και ειδικότερα ως δημόσιος πλειστηριασμός, που οι επιμέρους πράξεις της προδικασίας και της κύριας διαδικασίας του μπορούν να προσβάλλονται με την ανακοπή των άρθρων 933 επ.Κ.Πολ.Δικ. Η ερμηνεία αυτή θεμελιώνεται, αφενός στην απουσία του στοιχείου της ιδιωτικῆς αυτονομίας και ελευθερίας

των αστικών συμβάσεων από τη διαδικασία του άρθρου 46^α και αφετέρου στην εφαρμογή κατά το σύστημα του νόμου (άρθρο 46^ο) ουσιαδών ρυθμίσεων της διαδικασίας πλειστηριασμού (χορήγηση εγγράφου ισοδύναμου με τη περίληψη κατακυρωτικής εκθέσεως, αναγγελίες, κατάταξη) (Μ.Πρ.Λάρισας 1520/1999). Κατά την πλέον δε ορθή άποψη, πρόκειται για δημόσιο αναγκαστικό πλειστηριασμό και όχι εκούσιο πλειστηριασμό (Π.Μάζης ό.π., Κ.Μπέης, ό.π., Μπρίνιας, σχόλια στο άρθρο 1021ΚΠολ Δικ., Εφ. Λάρισας 731/2004, Εφ. Αθηνών 3104/2002, 8088/2001, 4300/2001, Μ.Πρωτ. Λάρισας 1520/1999 – αντίθετες: Εφ. Αθηνών 3464/1999, 2371/1998).

Από την άλλη πλευρά, η θεσπιζόμενη με το άρθρο 35 του ν. 998/1979 δυνατότητα μεταβίβασης της κυριότητας ιδιωτικού δάσους ή δασικής εκτάσεως αφορά την με οικειοθελή ενέργεια επερχόμενη μεταβίβαση, η οποία πραγματώνεται με δικαιοπρακτική δήλωση βουλήσεως και όχι εκείνη που επέρχεται μετά από αναγκαστική εκτέλεση (κατάσχεση ή πλειστηριασμό), η οποία είναι ακούσια εκποίηση. (ΑΠ 609/1998, Εφ. Αθηνών 1391/1997, Εφ. Λάρισας 341/2004). Η διατύπωση, εξάλλου, της §2 του ως άνω άρθρου 35 είναι χαρακτηριστική: « Εις τας δικαιοπραξίας εν ζωή περί μεταβίβασης ιδιωτικού δάσους.... προσαρτάται πιστοποιητικόν της αρμόδιας δασικής αρχής.....». Παραδοχή της αντίθετης απόψεως, θα κατέληγε στη δημιουργία ενός ειδικού ακατασχέτου, που δεν προβλέπεται από το νόμο, πράγμα πού δεν θα συνέβαινε ασφαλώς, αν ο νομοθέτης ήθελε το ακατάσχετο, γιατί θα το όριζε ρητά (ΑΠ 918/1987, ό.π., 1391/1997, 341/2004). Ακολούθως, η κατά την §2 εδ. α' του άρθρου 72 του ν. 998/1979 υποχρέωση του ιδιοκτήτη ή συνιδιοκτήτη δάσους ή δασικής εκτάσεως για γνωστοποίηση στο δημόσιο της προθέσεως πωλήσεως σε τρίτον, υφίσταται μόνο σε οικειοθελή μεταβίβαση και όχι στην περίπτωση εκποιήσεως με πλειστηριασμό, είτε αυτός είναι εκούσιος (Α.Π.1958/1990, κατά την οποία δεν υπάρχει η υποχρέωση γνωστοποιήσεως στην περίπτωση πλειστηριασμού που διατάσσεται με δικαστική απόφαση, για την ταυτότητα δε του νομικού λόγου, το ίδιο ισχύει και για τον πλειστηριασμό εκ του νόμου), είτε, πολύ περισσότερο, είναι αναγκαστικός. Ο πλειστηριασμός διαφέρει ριζικώς από την πώληση, με την οποία δεν ταυτίζεται ούτε κατά το

πραγματικό(προϋποθέσεις διενέργειάς του) ούτε κατά τις έννομες συνέπειες (Μπρίνιας, Αναγκ. Εκτέλεσις, Β' έκδοσις, σελ. 2150), με αποτέλεσμα τα εμπλεκόμενα πρόσωπα και οι διαδικασίες στον πλειστηριασμό να μη μπορούν να ταυτιστούν με τα αντίστοιχα της πωλήσεως του ιδιωτικού δικαίου.

Στην περίπτωση, ειδικότερα, του άρθρου 72 του ν. 998/79, ο νομοθέτης επιβάλλει στον πωλητή ιδιοκτήτη, γνωστοποίηση στο Δημόσιο, τόσο της προθέσεώς του για οικειοθελή πώληση, όσο και του τιμήματος στο οποίο συμφωνήθηκε να πραγματοποιηθεί η πώληση. Τα παραπάνω, δηλαδή, η ενέργεια γνωστοποίησης στο Δημόσιο από τον ιδιοκτήτη και η πληροφόρηση του τιμήματος πωλήσεως, είναι πράγματα που προσιδιάζουν μόνο στην περίπτωση της οικειοθελούς μεταβιβάσεως του ιδιωτικού δικαίου και όχι σ' αυτήν του δημοσίου αναγκαστικού πλειστηριασμού. Και τούτο, διότι στην περίπτωση του πλειστηριασμού η ειδοποίηση του Δημοσίου για την αγορά του ακινήτου που εκποιείται σε πλειστηριασμό είναι δεδομένη από την ίδια τη φύση του πλειστηριασμού, όπου τηρείται η υποχρεωτικώς από το νόμο (άρθρο 960 Κ.Πολ.Δικ.) προβλεπόμενη δημοσιότητα, έτσι ώστε το Δημόσιο μπορεί να πληροφορηθεί τι εκποιείται και σε ποιά τιμή. Όπου ο νομοθέτης θέλησε, πέραν της γνωστοποίησης της διενέργειας του πλειστηριασμού με τις δημοσιεύσεις του άρθρου 960 §2 Κ.Πολ.Δικ. και πρόσθετη γνωστοποίηση στο Δημόσιο, το έκανε ρητά. Έτσι, κατ' άρθρο 62 του Πρ. Δ/τος της 9/24 Αυγούστου 1932 «περί κώδικος των νόμων περί αρχαιοτήτων», διατηρηθέντος με το άρθρο 52 αρ. 10 Εις ΝΚΠολΔικ., «προκειμένου να γίνει πλειστηριασμός των κατασχεθέντων αρχαίων, το πρόγραμμα του πλειστηριασμού κοινοποιείται εις το Υπουργείον Πολιτισμού και Επιστημών ένα μήνα τουλάχιστον προ της ημέρας του πλειστηριασμού». Θα έπρεπε, επομένως, ο νομοθέτης να περιλάβει στο ως άνω άρθρο 72 του ν. 998/79 ρητή διάταξη περί γνωστοποιήσεως στο Δημόσιο και της πωλήσεως δια πλειστηριασμού δασικού ακινήτου, δεν μπορεί δε η διάταξη αυτή ως ειδική, να τύχει διασταλτικής ερμηνείας, πολύ δε περισσότερο αναλογικής εφαρμογής. (ΑΠ 1812/2007).

17

Εξ άλλου, στην πλειοδοτική διαδικασία το ύψος του πλειστηριάσματος (το τίμημα) αναδεικνύεται μόνο με την κατακύρωση. Κατά συνέπεια, στη θέση του τιμήματος αγοράς θα υπεισέλθει το επιτευχθέν πλειστηρίασμα και στη θέση του υποψηφίου αγοραστή, ο υπερθεματιστής. Ο τελευταίος, όμως, δεν είναι απλός, υποψήφιος αγοραστής αλλά έχει στα χέρια του την περίληψη της κατακυρωτικής εκθέσεως, η οποία αποτελεί τίτλο εκτελεστό, συνάμα δε και τίτλο προς μεταγραφή, από της οποίας αποκτά ο υπερθεμαστής ό,τι δικαίωμα είχε ο καθού η εκτέλεση οφειλέτης (άρθρο 1005 ΚΠολΔικ.). Στην άσκηση του δικαιώματος προς μεταγραφή της περιλήψεως της κατακυρωτικής εκθέσεως που έχει ο υπερθεματιστής δεν μπορούν να τεθούν χρονικοί περιορισμοί μέχρις ότου αποφασίσει το Δημόσιο να ασκήσει το δικαίωμα προτιμήσεώς του, γιατί έτσι θα είχαμε ένα υπερθεματιστή σε «ομηρεία», ο οποίος είναι λίαν αμφίβολο αν θα υπερθεμάτιζε εάν γνώριζε ότι η ιδιότητά του αυτή μπορεί να τεθεί υπό αίρεση.

Σύμφωνα, επομένως, με την πλειοψηφήσασα άποψη, το δικαίωμα προτιμήσεως του δημοσίου κατ'άρθρο 72 του ν. 998/1979 υφίσταται μόνο στην οικειοθελή μεταβίβαση του αστικού δικαίου κι όχι σε εκποίηση δια πλειστηριασμού δασικού ακινήτου εταιρείας, η οποία έχει τεθεί υπό την ειδική εκκαθάριση του άρθρου 46^α του ν.1892/1990.

Κατά τη μειοψηφήσασα, όμως, άποψη των Νομικών Συμβούλων Ανδρέα Φυτράκη και Ιωάννη Χαλκιά: Το άρθρο 72 του ν. 998/1979 είναι ειδική διάταξη που αποσκοπεί στην προστασία του δάσους –η οποία επιτυγχάνεται καλύτερα όταν αυτό είναι δημόσιο και όχι ιδιωτικό – διαφυλλάσσοντας το δικαίωμα προτιμήσεως του Δημοσίου για κάθε μεταβίβαση, αιτία πωλήσεως, της κυριότητας ιδιωτικού δάσους ή ιδιωτικής δασικής εκτάσεως. Το προνόμιο αυτό του Δημοσίου εφαρμόζεται ακόμα και στην περίπτωση πωλήσεως δια πλειστηριασμού προβλεπόμενου από διάταξη νόμου, υπό την προϋπόθεση μόνο - δυνάμει και της γενικής αρχής της επίκαιρης δράσεως της Διοίκησης - της ασκήσεως του δικαιώματος προτιμήσεως του Δημοσίου εντός των αναφερομένων στο άρθρο 72 §§ 2 και 3 προθεσμιών. Τούτο δικαιολογείται από την RATIO της ανωτέρω διατάξεως, η οποία συνίσταται και στην παροχή δυνατότητας στην δασική υπηρεσία να σταθμίσει τα δεδομένα εκάστης περιπτώσεως, δηλαδή αν

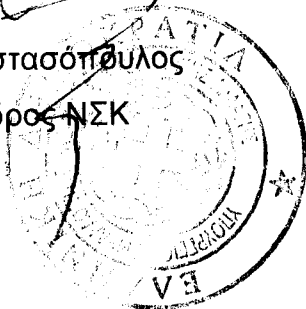
πρέπει δασική έκταση να περιέλθει ή όχι στο Δημόσιο. Τούτο δεν επιτυγχάνεται χωρίς ειδική πρόσκληση της δασικής υπηρεσίας, ούτε αναιρούνται τ'ανωτέρω από τη γραμματική ερμηνεία της εφαρμοζομένης διατάξεως.

III. Κατόπιν των ανωτέρω το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Τμήμα Ε') γνωμοδότησε, κατά πλειοψηφία, ότι επί εκποιήσεως δασικού ακινήτου με την ως άνω ειδική διαδικασία πλειστηριασμού, δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 35 και 72 του ν. 998/1979.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα 17/6/2010
Ο Πρόεδρος του Ε' Τμήματος

Δημ. Αναστασόπουλος
Αντιπρόεδρος ΝΣΚ

Η Εισηγήτρια

Αφρ. Κουτούκη
Πάρεδρος ΝΣΚ

